

— „Съгласете се съ менъ, че това е скандалъ надъ скандалитѣ, дѣто се пишатъ биографитѣ на хора, които докараха *Бачашикото клане* — които съ революционнитѣ си аванюри безъ малко щѣха да обърнатъ „Майка България“ на Африканска пусгиня и пусто пелище. Че кой е Ботевъ, и какво е заслужилъ той на „Майка България“, та да му се пише биография? Нали го знамъ, още отъ Браила, когато редактираше вѣст. „*Дума на българскитѣ емигранти*!“ О, и днесъ още се възмуштамъ отъ бруталната му постѣпка, направена отъ него въ засѣданието на „Периодическото списание“. Той присѣтствува въ засѣданието въ качеството си на браилски прѣдставителъ. И днесъ още звучатъ въ ушитѣ ми грознитѣ му думи: „*Българския народъ днесъ нѣма нужди отъ журналисти и грамматици, а отъ бунтовници*: дайте на тоя народъ по-напрѣдъ политическа свобода, че тогава го учете гдѣ да пише **Б. Ъ** и **Ж**!“... Той (Ботевъ) и Любенъ Каравеловъ — онзи разрушителъ на благовѣспитанието — бѣха причината, дѣто българския народъ и до день двенешъ тѣне въ невѣжество. Тѣзъ хора заслужватъ народно **проклятие**, а не *добра паметъ* — заслужватъ, защото неоставиха на мира насъ благовѣспитанитѣ да вкараме народа въ пѣтя на истинската просвѣта! Съ бунтовническитѣ си аванюри тѣ прѣдизвикаха **прѣждеврѣмното** освобождение на България! . . . И, на, днесъ имаме *свободна България*, но **развратена** въ основата, **отровна** въ сърдцето отъ дѣлата, пѣснитѣ и книжкитѣ на Ботева и Л. Каравелова! О, колко добръ щѣше да бѣде, ако ни оставѣха на мира десетъ години да поработимъ въ „браилското Периодическо списание! Увѣрявамъ ви, днесъ щѣхме да имаме и *свободна*, и *просвѣтена*, и *благовѣспитана България*; но **зли демони** се намѣриха тамо и се намѣсиха въ дѣлата ни благородни — побъркаха на благородния ни планъ!“ . . . — Свърши, като въздѣхна отъ дълбочинитѣ на юпитерското си сърдце, благовоспитания господинъ.

Между насъ казано, негова милость, благовѣспитания господинъ, живѣе въ столицата на свободна България, и въ края и началото на всѣки мѣсець подписва си благородното именуце на двѣ платежни вѣдомости, и си пълни шепитѣ съ сребърни левове, опръскани съ кръвта на омразнитѣ нему български бунтовници, плусъ кръвта на братята московци. Заслужва да споменемъ и това обстоятелство, че откакъ се е прѣкнала свободна България, благовѣспитания господинъ — върлия противникъ на прѣждеврѣмното освобождение — нито единъ день не се е лишилъ отъ удоволствието да присѣтствува на държавната трапеза — не е пропусналъ нито единъ день да не земе голѣмъ *държавенъ гюндюлюкъ* за нищо и никаква отъ него вършена работа.

Като прѣкарахме прѣзъ ума си миналата и сегашна дѣятелность на тоя видъ „благовѣспитани патриоти“ неволно се запитахме: като какво би трѣбвало да се надпише върху надгробния камакъ на „почтеннитѣ труженици“? — и текна ни на ума слѣдния епитафъ: „начена горкия съ **еръ малкъ** (ъ) и свърши горкия съ **еръ голѣмъ** (ъ)!“...

Казахме горнитѣ нѣколко думи като първа стѣпка на рецензията си, но не съ цѣль да обадимъ на читателитѣ си, че има единъ